

[Lysholt Hansen.]

lere, sagførere, bankdirektører og andre har nogle kæmpelønninger sammenlignet med dem, der ligger på lavere niveau. Jeg håber, man vil erkende, at situationen er sådan.

I disse tider er der mange enkeltpersoner, der giver os råd om, hvordan Det kgl. Teater skal drives, og det gælder, hvad enten det er udøvende kunstnere, teaterdirektører eller mere eller mindre velmenende journalister. Der skal naturligvis lyttes til, hvad de siger, men ingen af dem bygger på en virkelig tilbundsgående indsigt hverken i de grundlæggende skavanker, som ministeren netop har redegjort for, eller de mange facetter, der i øvrigt er dele af det mønster, der udgør den arbejdsplads for fremstilling af kunst, som jeg er lykkelig over at Danmark har. Realiteten er jo, og problemet er, at vi til fire kunstarter har et forældet teater, der i virkeligheden kun har faciliteter til indstudering og opførelse af forestillinger, der normalt ville kræve i hvert fald mindst 2 teatre, hvis der skulle gives rimelige vilkår. Derfor er det for mig simpelt hen beundringsværdigt, at det alligevel lykkes for teatrets medarbejdere, ledelse, scenefunktionærer, værkstedsfolk og kunstnere i fællesskab gang på gang at skabe forestillinger, der giver os oplevelser for livet. Det er helt uden for al rimelighed, når man dividerer antallet af teatergængere gennem en sæson op i det samlede udgiftsbeløb og så flot konstaterer, at der til hver teatergænger gives et tilskud pr. billet, der er større end det, vedkommende selv har betalt for sin billet. Det er urimeligt, fordi teatret jo er den kilde, hvoraf der øses af alle andre, hvad enten det er teatre andre steder i landet, hvor folk, der har fået deres grundlæggende uddannelse på Det kgl. Teater, er med til at løfte andre kunstnere op i et plan, så man får forestillinger, der også i provinsen er af en karat, som vi har grund til at være lykkelige for, eller det er tv, radio, film eller bare underholdning ved en jubilæumsfest i f. eks. en socialdemokratisk forening, hvor man oplever kunstnere komme ud. (*Munterhed*). Jeg synes ikke, det var spor morsomt; man har forhåbentlig ikke oplevet jubilæer endnu i dette parti, og det håber jeg heller ikke man kommer til. (*Munterhed*). For os er det en oplevelse at møde kunstnere, der kommer ud og udtrykker noget af den sjæl, som er bl. a. vor bevægelses, ved at finde frem til de ting, som

vi bygger på, og vælge andre situationer over for andre mennesker, finde frem til ting, som de føler står deres hjerte nær. Det er jo ikke sådan, at disse kunstnere ikke kommer ud i forsamlingshuse, i haller og andre steder ude over landet. Det er ikke sådan, at de sidder i ophøjethed og kun optræder på Det kgl. Teater.

Ministerens redegørelse har trukket hovedlinjerne op for, hvad der bør ofres på teatret, og jeg har sagt, at vi kan tiltræde det. Når den kortsigtede periode er ovre, er det helt åbenbart, at der må klarlægges en filosofi for, hvordan man vil drive dette teater i fremtiden. Jeg må måske have lov at citere fra debatten i 1934, det er godt nok længe siden, men da sagde et medlem herinde, som jeg havde en enorm respekt for, hr. Sneum, og som jeg har truffet i den tid, jeg har siddet herinde, under en debat om Det kgl. Teater, sp. 1740, følgende, som jeg gerne vil citere:

»Hver gang man i rigsdagen forhandler om Det kongelige Teaters forhold – og det sker jo ret ofte – « – det gjorde det altså også dengang – »kommer der stærkt divergerende meninger frem, og kritikken af teatret, dets kunst og dets økonomi, er ofte meget hård og skarp. Jeg er af den opfattelse, at den egentlige årsag til denne kritik, denne permanente uro, nærmest er at finde her i hovedstaden, og hovedstadspressen kan ikke sige sig helt fri for skyld i dette forhold. Det kongelige Teater er godt avisstof for lave sensation med, og jeg synes ikke, at hovedstadspressen altid er tilbageholdende nok i den henseende.«

Og så sluttede han med at sige:

»Når offentligheden gang på gang skal forfølge det sensationelle avisstof, der hvirvles op om Det kongelige Teater og dets kunstnere, snart om det ene og snart om det andet, er der mange, ikke mindst provinsianere, der kommer på den tanke, om teatret nu også fortjener at støttes. Provinspressen tilbageholder ikke berettiget kritik af provinsens teatre, men på den anden side kan man være sikker på, at den værner om provinsens teatre ud fra den betragtning, at teatret, brugt på den rette måde naturligvis, varetager en betydelig opgave i befolkningen. Hvis hovedstadspressen ville stille sig på samme forstandige måde . . . så vil Det kongelige Teater sikkert gå godt, og så vil befolkningens indstilling i almindelighed også blive mere velvillig. Og jeg tror, at alle parter og